

[Knud Damgaard.]

riet direkte og 5.000-8.000 i de industrier, der leverer råvarer og komponenter til byggeriet. 20.000 arbejdsløse koster samfundet omkring 1 mia kr. på årsbasis i understøttelse, så der vil altså være en besparelse her af ganske stor betydning.

Vi ved vel, at der er en negativ side foruden, nemlig den, der berører handelsbalancen. For at nå den nævnte beskæftigelsesgrad vil man få en øget nettoimport, som naturligvis påvirker handelsbalancen. Som bekendt har vi dog i socialdemokratiet den opfattelse, at vi til forsvarlige grænser må prioritere beskæftigelsen højere end betalingsbalancen. Vi tror på, at der i det danske samfund — og netop nu — er et meget stort behov for at genskabe lidt optimisme i erhvervslivet. Det samme gælder optimismen i befolkningen. Hvis vi ikke i erhvervslivet og hos befolkningen kan genskabe troen på, at det kan lykkes at få sat gang i tingene igen, så er vi dårligt stillet.

Når jeg siger „hvis“ med hensyn til at få det ført igennem, ja, så skyldes det, at forligspartierne allerede har givet udtryk for, at de betragter dette forslag som værende i strid med boligforliget. Vi har svært ved at forstå den holdning. Støtte til dette forslag forekommer os at være en naturlig konsekvens af erklæringen om, at forligspartierne har vilje til at nå de 40.000 boliger, som forliget omfatter. Forligspartierne ved dog, at socialdemokratiet ikke løber fra sine aftaler. Viser det sig derfor også ved denne debat, at man fra forligspartiernes side fastholder, at det er i strid med aftalerne, ja, så må vi, om end med dyb beklagelse, tage det til efterretning.

Det er dog så nærliggende for mig at spørge forligspartierne, om de ikke føler, det er et tungt ansvar, de påtager sig ved denne afvisning. Jeg fornemmede noget sådant, da vi sidst drøftede dette forhold, bl. a. hos hr. Christophersen, som præciserede, at man både står ved målsætning og står ved viljen til at medvirke ved andre initiativer til at fremme den nødvendige stimulation i byggesektoren. Hr. Christophersen nævnte, at sådanne initiativer kunne tages over realkreditten, ad hvilken vej man kan fremme de samme mål. Jeg forventer, at også de øvrige forligspartier vil have en positiv holdning til dette spørgsmål, og ser med

forventning frem til et hurtigt, positivt udvalgsarbejde herom.

Christophersen (V):

Vi er i venstre naturligvis bekymrede for den udvikling, der har fundet sted i byggesektoren gennem det sidste halve år. Det er både beskæftigelsen, som er ramt, og det er en række produktionsvirksomheders muligheder, som er blevet indsnævret. Det er klart, der er en lang forhistorie bag den udvikling. Vi skal tilbage til den alt for stærke vækst, der kom i byggeriet i 1972-73. En anden af årsagerne skal vi søge i det høje renteniveau, som vi havde i midten af 1974. Det, som nu må være opgaven, må naturligvis være at få normaliseret situationen i byggesektoren.

Jeg vil godt sige til hr. Knud Damgaard, som før brugte den vending, at de øvrige boligforligspartier hævdede, regeringens forslag var i strid med boligforliget, at jeg har ikke brugt det udtryk, at det var i strid med boligforliget, men jeg har præciseret — det vil jeg også godt gøre her i dag — at det beskæftiger sig med områder, der hører ind under boligforliget, og derfor kan forslaget ikke gennemføres, medmindre de fem forligspartier er enige om det. Det er vores holdning til det.

Jeg kan da godt sige, at vi mener ikke, dette er noget godt forslag. Vi mener, det påfører det offentlige meget betydelige udgifter. Vi mener, at det, man får ud af disse betydelige udgifter, ikke står i noget rimeligt forhold til udgifternes omfang. Efter vores opfattelse må den målsætning, som forligspartierne er enige om, tilstræbes opfyldt ved, at man når frem til et mere normalt renteniveau. Det må nås ved, at man ser på vores realkreditlovgivning for at finde frem til, hvilke forbedringer der her kan finde sted. Det vil venstre gerne forhandle om, men vi mener som sagt, at det forslag, vi her i dag diskuterer, er uegnet. Det påfører det offentlige nogle udgifter og har nogle virkninger, som vi kunne opnå til en betydelig mere beskedne pris. Derfor tror jeg — og det ved regeringen også godt — at forhandlingerne i udvalget i langt højere grad må dreje sig om, hvordan vi over bedre realkreditsystemer og en generelt lavere rente vil være i stand til at forbedre situationen i byggesektoren.